

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 488. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm26364/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

de overfod det til Fiender og Fremmede at give dem deres (Fjer-Mæle *).

Nu kunde da Hannibal, efter sexten Aars Ophold i Italien, gaafe Afrika, der vel var hans Fædre-Land, men ham dog nu mere fremmed end Scipio, og, skal vi troe Livius, da blev han snarere vred, og skæbte sig paa Raadet i Kartago, der nu, efter lang Omsættelse, kun huffede paa ham for at føre ham i Ulykke; men det er formodentlig kun Romernes egne Betænkninger, som dog ei engang veed, enten der til Ulykke stod et stort Slag mellem Borge-Mestren og Borge-Manden eller ikke**. Det er i alt Fald, som allerede Polyb har anmærket, kun et Romersk Vedbrud, At hvad Fabius Maxus, og Mæken efter ham, fortæller om Fiendskabet i Kartagos Raad mod Hannibal og hans Tilstænkelse (og***), ligesom da Romerne selv er umistænkelige Vidner om, at Hannibal fik at den Understøttelse fra Kartago, Løften vilde unde ham, og at hans Broder Magus stod endnu til hans Tjeneste i det Genveksle, da de Begge hjemkaldtes. Da Hannibal imidlertid, Arer efter Siren ved Cannæ, ei engang ved at gaae løs paa den blottede Hoved-Stad, kunde bringe Borge-Mestrene til at ophæve Besættelsen for Capua****), havde han rimeligvis forlængere siden opgjort Haabet om varlige Erobringere i Italien, og vilde kun see, om han ved den dog immer befærlige Puniske Indkvartering kunde bringe Romerne til at finde sig i Billighed. I det Mindste havde han, siden Hæderubals Fald, gaaet blot forbeholdt sinæts og i de sidste to Aar trukket sig tilbage i Fjer-Krogen af Kalabrien ved Crotona (Crotona) og det Laciniske Fjorbjerg (Cap Co-

*) Polyb (Brudstykke) XV. 1, Livius XXX. 16. 21—25, 29—30.

**) Livius XXX. 19—20.

*** Polyb III. 8—9.

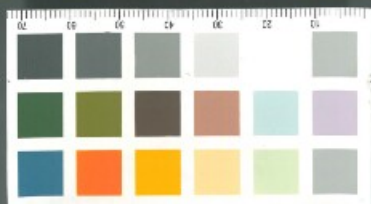
**** Polyb (Brudstykke) IX. 3—9.

sonne), hvor Livius siger, han iblandt Andet forbrede Tiden med at reise et Alter i den Laciniske Junos Tempel, med en lang Græsk og Punisk Indskrift om alle sine Heltes Gieninger, som maa være den Polyb onskeds herader sig paa *). Han Kæm ogsaa paa sit Testamente, da Scipio forlangte Afseik til sin Proconsul, saa det er ganske rimeligt, det gies lide i ham, da han skrebe hjem, og Man under Afriska fortalte ham, at en forfalden Grævs.Hjert var det So-Mærke, Man skrebe efter**), og vist er det, at han havde haart sin Fornøielse af Krig med Romerne. Siden han forlangte en Samtale med Scipio, ser, om muligt, at undgaa et Slag. Man ser let, at en usigtlig Beretning om denne Samtale vilde være mere værd end Beskrivelsen af mange Slag, men da en Caaban si er faldet i vor Ledd, maae vi dog være glade ved, at have de Latex, Græsker en laage Hødt-Herrerne i Munden, da det aabenbar er dem, Latineren igjen har udprentet sin smagelse, at Man maatte skiftes til at anse det Hødt for hans eget Arbeide. Siden, lader Polyb da Hannibal sige, at vi ikke paa begge Sider har fulgt Naturens Vilje og ladet os nøie, den ene med Italien og den anden med Lybien; men da vi nu, forblindede, har kæmpet saalænge om Sicilien og Spanien, til vi satte vort eget Jødrene-Land paa Spil, saa lad os dog nu, om muligt, forsonne Gudene, lade Niddet fare og si mere skifte den usladige Lykke, der leger med os som med Værn! Du, Publius, som hiell var hendes Skode-Værn, her vel endt ved at trae mig, men spoil dig dog enjant i mit Græmpet og betænk, at han, der nu indlægget et godt Død hos dig til sit Jødrene-Lands Redning, er den samme Hannibal, som, efter Slaget ved Cannæ, skillede Mestret i Italien, slog Liv. kan speevise Stadier fra Rom

*) Polyb III. 53. Livius XXVIII. 46.

**) Livius XXX. 25.

og betænkte sig paa, hvad han vilde gjøre med eters By-Mægt! Vær nu derfor ikke overmodig, men tænk menneskelig, saa du fortrækker „det største Gode og det mindste Onde;“ thi hvilket fornuftigt Menneske vil hovedsakels forte sig i en saadan Fær, som her truer, da hverken du eller dit Fædre-Land kan vinde, særligt ved at seire, men kan ved et Nederlag tabe hele Herligheden. Jeg tilbyder, eller nemlig, med eet Ord, Alt hvad vi hidtil har kæmpet om: Sicilien, Sardinien, Spanien og alle Derne mellem Italien og Afrika, med den Overbeviisning, at derved sørges bedst for Rom's Væ og for Karthagos Sikkerhed i Tidens Længde!

Nei, Hannibal! sagde Scipio, du ved selv bedst at baade den Sicilianiske og den Spanske Krig var aadendbar Karthaginerens og ingenlunde Romernes Skjeb, men dog kræver jeg ogsaa Gudens til Vidne derpaa, som ei lægge Kraft i deres Arme der uerfærdig yppe Krig, men i deres, der sætte sig til Medvæge. Vokters Kuner kender jeg saa godt som Nogen, og Menneskelighed tager jeg, saavidt muligt, i Betragtning, tvivler heller ingenlunde paa, du jo nok kunde opnaaet disse Fæds-Vikaar, naar du havde foreslaaet dem og godvillig vænnet Italien, før end vi gik til Afrika, men nu, da du kun har gjort en Ord af en Nødvendighed og vi staae i Marken herovre, nu, seer du nok, Omstændighederne har mærkelig forandret sig. Og hvad der staaer Hoved paa Spørgsmaalet, er, at paa dine overbundne Lands-Mands Vov var vi kommet saavidt, at der var opfat et kristligt Føielig, hvorefter vi ikke alene skulde have Alt hvad du nu tilbyder, men alle vore Jangre toit og fste, alle jere Dals-Skibe, femtusinde Talenter og Gidsler tilfste. Sei, det var Afføden, som vi foreslaagde Raadet og Føstet i Rom, som vi paa bygge Sider erklærede os fornoiede med, og som Karthaginerne udbød sig Betræffelse paa, men

